Oikeustapauskokoelma

UNIONIN YLEISEN TUOMIOISTUIMEN TUOMIO (laajennettu toinen jaosto)

8 päivänä heinäkuuta 2020 *

Talous- ja rahapolitiikka – Luottolaitosten vakavaraisuusvalvonta – Asetuksen (EU) N:o 1024/2013 18 artiklan 1 kohta – EKP:n asetuksen (EU) N:o 575/2013 77 artiklan a alakohdan rikkomisesta luottolaitokselle määräämä hallinnollinen rahoituksellinen seuraamus – Julkaisemistavat EKP:n verkkosivuilla – Asetuksen N:o 1024/2013 18 artiklan 6 kohta ja asetuksen (EU) N:o 468/2014 132 artiklan 1 kohta

Asiassa T-203/18,

VQ, edustajanaan asianajaja G. Cahill, barrister,

kantajana,

vastaan

Euroopan keskuspankki (EKP), asiamiehinään E. Koupepidou, E. Yoo ja M. Puidokas,

vastaajana,

jota tukee

Euroopan unionin neuvosto, asiamiehinään I. Gurov ja J. Bauerschmidt,

sekä

Euroopan komissio, asiamiehinään L. Armati, A. Steiblytė, K.-P. Wojcik ja A. Nijenhuis,

väliintulijoina,

jossa on kyse SEUT 263 artiklaan perustuvasta vaatimuksesta kumota luottolaitosten vakavaraisuusvalvontaan liittyvää politiikkaa koskevien erityistehtävien antamisesta Euroopan keskuspankille 15.10.2013 annetun neuvoston asetuksen (EU) N:o 1024/2013 (EUVL 2013, L 287, s. 63) 18 artiklan 1 kohdan mukaisesti 14.3.2018 tehty EKP:n päätös ECB-SSM-2018-ESSAB-4, SNC-2016-0026 siltä osin kuin EKP yhtäältä määräsi kantajalle 1 600 000 euron suuruisen hallinnollisen rahoituksellisen seuraamuksen ja toisaalta päätti julkaista kyseisen seuraamuksen EKP:n verkkosivuilla tekemättä sitä kantajan osalta nimettömästi,

UNIONIN YLEINEN TUOMIOISTUIN (laajennettu toinen jaosto),

toimien kokoonpanossa: jaoston puheenjohtaja S. Papasavvas sekä tuomarit V. Tomljenović, F. Schalin, P. Škvařilová-Pelzl ja I. Nõmm (esittelevä tuomari),

* Oikeudenkäyntikieli: englanti.

kirjaaja: E. Coulon,

on antanut seuraavan

tuomion

Asian tausta

1 Kantajana oleva VQ on luottolaitos, joka on merkityksellisyytensä vuoksi Euroopan keskuspankin (EKP) vakavaraisuusvalvonnassa.

2 EKP:n tutkintayksikkö lähetti 27.12.2016 kantajalle väitetiedoksiannon kehyksen perustamisesta yhteisen valvontamekanismin (YVM) puitteissa tehtävälle yhteistyölle EKP:n ja kansallisten toimivaltaisten viranomaisten välillä sekä kansallisten nimettyjen viranomaisten kanssa 16.4.2014 annetun EKP:n asetuksen (EU) N:o 468/2014 (YVM-kehysasetus; EUVL 2014, L 141, s. 1) 126 artiklan 1 ja 2 kohdan nojalla. Kantajaa syytettiin siitä, että se oli toteuttanut omien osakkeidensa takaisinostotoimia 1.1.2014–7.11.2016 pyytämättä toimivaltaisen viranomaisen etukäteistä lupaa ja rikkonut siten luottolaitosten ja sijoituspalveluyritysten vakavaraisuusvaatimuksista ja asetuksen (EU) N:o 648/2012 muuttamisesta 26.6.2013 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston asetuksen (EU) N:o 648/2012 (EUVL 2013, L 176, s. 1 sekä oikaisut EUVL 2013, L 208, s. 68 ja EUVL 2013, L 321, s. 6) 77 artiklan a alakohtaa. Asetuksen N:o 575/2013 521 artiklan 1 ja 2 kohdan mukaan kyseistä 28.3.2013 voimaan tullutta säännöstä alettiin soveltaa vasta 1.1.2014 alkaen.

3 Kantaja esitti 10.2.2017 väitetiedoksiantoa koskevat kirjalliset huomautuksensa.

4 EKP:n tutkintayksikkö toimitti 29.6.2017 kantajalle päätösluonnoksen, jotta tämä voi esittää kirjalliset huomautuksensa suunnitellun 1 600 000 euron suuruisen hallinnollisen rahoituksellisen seuraamuksen määrästä.

5 Kantaja esitti 17.7. ja 18.7.2017 kyseistä päätösluonnosta koskevat kirjalliset huomautuksensa.

6 EKP antoi 23.11.2017 luottolaitosten vakavaraisuusvalvontaan liittyvää politiikkaa koskevien erityistehtävien antamisesta Euroopan keskuspankille 15.10.2013 annetun neuvoston asetuksen (EU) N:o 1024/2013 (EUVL 2013, L 287, s. 63) 18 artiklan 1 kohdan perusteella päätöksen, jossa se ensinnäkin totesi, että kantaja on jättänyt noudattamatta asetuksen N:o 575/2013 77 artiklan a alakohdassa säädettyä velvoitetta pyytää toimivaltaisen viranomaisen etukäteinen lupa ennen ydinpääoman (CET1) instrumenttien takaisinostoa ostaessaan takaisin omia osakkeitaan 1.1.2014–7.11.2016, toiseksi määräsi sille 1 600 000 euron suuruisen hallinnollisen rahoituksellisen seuraamuksen ja kolmanneksi päätti julkaista kyseisen hallinnollisen rahoituksellisen seuraamuksen verkkosivuillaan tekemättä sitä kantajan osalta nimettömästi.

7 Kantaja vaati 22.12.2017 kyseisen päätöksen uudelleenkäsittelyä asetuksen N:o 1024/2013 24 artiklan 1, 5 ja 6 kohdan, luettuina yhdessä oikaisulautakunnan perustamisesta ja sen toimintasäännöistä 14.4.2014 annetun EKP:n päätöksen (EUVL 2014, L 175, s. 47) 7 artiklan kanssa, nojalla. Oikaisulautakunnassa pidettiin suullinen käsittely 25.1.2018.

8 Oikaisulautakunta antoi 21.2.2018 lausunnon, jossa se katsoi EKP:n päätöksen olevan laillinen.

9 EKP antoi 14.3.2018 asetuksen N:o 1024/2013 18 artiklan 1 kohdan nojalla päätöksen ECB-SSM-2018-ESSAB-4, SNC-2016-0026, jolla saman asetuksen 24 artiklan 7 kohdan mukaisesti kumottiin ja korvattiin 23.11.2017 annettu päätös ja joka on samansisältöinen edellä mainitun päätöksen kanssa (jäljempänä riidanalainen päätös).

10 Ensinnäkin EKP totesi kantajan syyllistyneen rikkomiseen. Se muistutti, että siitä lähtien, kun asetusta N:o 575/2013 alettiin soveltaa 1.1.2014, kyseisen asetuksen 77 artiklan a alakohdasta sekä asetuksen N:o 575/2013 täydentämisestä teknisillä sääntelystandardeilla laitoksia koskevien omien varojen vaatimusten alalla 7.1.2014 annetun komission delegoidun asetuksen (EU) N:o 241/2014 (EUVL 2014, L 74, s. 8) 29 artiklan 1 kohdasta ja 31 artiklan 1 kohdasta on seurannut, että luottolaitoksen, joka haluaa ostaa takaisin ydinpääoman (CET1) instrumentteja, on pyydettävä toimivaltaisen viranomaisen etukäteinen lupa. EKP huomautti, että se on 4.11.2014 alkaen ollut kyseisessä asetuksessa tarkoitettu toimivaltainen viranomainen ja että aiemmin tätä tehtävää hoiti kantajan osalta Espanjan keskuspankki (Banco de España).

11 EKP totesi, että kantaja oli ostanut takaisin omia osakkeitaan pyytämättä asetuksessa N:o 575/2013 tarkoitettua toimivaltaisen viranomaisen etukäteistä lupaa. EKP totesi, että kantaja oli 16.3.2016 tiedustellut yhteiseltä valvontaryhmältä, voidaanko asetuksen N:o 575/2013 77 artiklaa soveltaa sen omia osakkeita koskeviin liiketoimiin, ja että kyseinen ryhmä oli vastannut tähän myöntävästi 23.3.2016. EKP korosti, ettei kantaja ollut 24.3.–7.11.2016 kuitenkaan enää jatkanut omien osakkeidensa takaisinostoa ilman lupaa.

12 EKP päätteli tästä, ettei kantaja ollut 1.1.2014–7.11.2016 noudattanut asetuksen N:o 575/2013 77 artiklan a alakohtaa, luettuna yhdessä delegoidun asetuksen N:o 241/2014 29 artiklan 1 kohdan ja 31 artiklan 1 kohdan kanssa, ja että tämä rikkominen oli ollut ainakin tuottamuksellista 1.1.2014–23.3.2016 ja tahallista 24.3.–7.11.2016.

13 Toiseksi EKP määräsi kantajalle 1 600 000 euron suuruisen hallinnollisen rahoituksellisen seuraamuksen sen rikkomisen vuoksi. EKP korosti, että sillä on asetuksen N:o 1024/2013 18 artiklan 1 kohdan nojalla oikeus määrätä hallinnollinen rahoituksellinen seuraamus, jos rikotaan sellaista unionin lainsäädännön suoraan sovellettavien säädösten mukaista vaatimusta, jonka osalta toimivaltaiset viranomaiset voivat määrätä unionin lainsäädännön nojalla hallinnollisia rahoituksellisia seuraamuksia. Se muistutti, että saman asetuksen 18 artiklan 3 kohdan mukaan määrättyjen seuraamusten on oltava ”tehokkaita, oikeasuhteisia ja varoittavia”.

14 Lieventävien seikkojen perusteella EKP otti huomioon sen, että kantaja oli itse ilmoittanut yhteiselle valvontaryhmälle rikkomisesta ja että se oli 7.11.2016 jälkeen noudattanut asetuksen N:o 575/2013 77 artiklan a alakohdasta johtuvia velvoitteitaan. Se otti lisäksi huomioon, että kantaja oli rikkomisajanjakson aikana vähentänyt osakkeiden takaisinostonsa oikein pääomavaatimuksiaan koskevassa raportoinnissa.

15 EKP katsoi, että 1 600 000 euron suuruinen hallinnollinen rahoituksellinen seuraamus, joka on 0,03 prosenttia kantajan vuotuisesta liikevaihdosta, on oikeasuhteinen seuraamus.

16 Kolmanneksi EKP päätti julkaista määrätyn hallinnollisen rahoituksellisen seuraamuksen verkkosivuillaan tekemättä sitä kantajan osalta nimettömästi. Se muistutti lähinnä, että sekä oikeudesta harjoittaa luottolaitostoimintaa ja luottolaitosten ja sijoituspalveluyritysten vakavaraisuusvalvonnasta, direktiivin 2002/87/EY muuttamisesta sekä direktiivien 2006/48/EY ja 2006/49/EY kumoamisesta 26.6.2013 annetun Euroopan parlamentin ja neuvoston direktiivin 2013/36/EU (EUVL 2013, L 176, s. 338) johdanto-osan 38 perustelukappaleesta että asetuksen N:o 1024/2013 18 artiklan 6 kohdasta johtuu, että hallinnolliset seuraamukset lähtökohtaisesti julkaistaan, jotta ne säilyttävät varoittavan vaikutuksensa. EKP katsoi, ettei kantaja ollut osoittanut täyttävänsä YVM-kehysasetuksen 132 artiklan 1 kohdassa, jonka nojalla hallinnollinen rahoituksellinen seuraamus voidaan julkaista nimettömästi, säädettyjä edellytyksiä.

17 Kantaja ilmoitti 15.3.2018 EKP:lle aikovansa nostaa kumoamiskanteen ja jättää välitoimihakemuksen unionin yleiseen tuomioistuimeen määrätyn seuraamuksen julkaisemisen vuoksi.

18 EKP ilmoitti 20.3.2018 kantajalle aikovansa julkaista hallinnollisen rahoituksellisen seuraamuksen keskiviikkoillan 21.3.2018 ja torstaiaamun 22.3.2018 välisenä aikana.

19 Kantaja ilmoitti aamulla 22.3.2018 EKP:lle aikovansa nostaa kumoamiskanteen riidanalaisesta päätöksestä ja jättää välitoimihakemuksen. Samana päivänä EKP ilmoitti, että ellei kyseistä hakemusta ole jätetty 23.3.2018 klo 12 mennessä, se julkaisee seuraamuksen verkkosivuillaan.

20 Kantajalle määrätty rahoituksellinen seuraamus julkaistiin 8.5.2018 EKP:n verkkosivuilla.

Oikeudenkäyntimenettely ja asianosaisten vaatimukset

21 Kantaja nosti nyt käsiteltävän kanteen unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 23.3.2018 toimittamallaan kannekirjelmällä. Kantaja esitti unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon samana päivänä toimittamallaan kirjeellä asian käsittelyä nimettömänä koskevan pyynnön.

22 Unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 26.3.2018 toimittamallaan erillisellä asiakirjalla kantaja esitti SEUT 278 ja SEUT 279 artiklan nojalla välitoimihakemuksen, jossa se lähinnä pyysi unionin yleisen tuomioistuimen presidenttiä ensisijaisesti määräämään riidanalaisen päätöksen 5 kohdan, joka koski määrätyn hallinnollisen rahoituksellisen seuraamuksen julkaisemista, täytäntöönpanon lykättäväksi ja toissijaisesti määräämään kyseisen 5 kohdan täytäntöönpanon lykättäväksi siltä osin kuin siinä säädettiin kyseisen seuraamuksen julkaisemisesta tekemättä sitä kantajan osalta nimettömästi.

23 Kantajan pyyntö hylättiin 3.5.2018 annetulla määräyksellä VQ v. EKP (T-203/18 R, ei julkaistu, EU:T:2018:261), ja oikeudenkäyntikuluista määrättiin päätettäväksi myöhemmin.

24 Toisen jaoston (vanha kokoonpano) puheenjohtaja hyväksyi kantajan tunnistetietojen poistamista koskevan pyynnön 8.6.2018 tekemällään päätöksellä.

25 Euroopan unionin neuvosto ja Euroopan komissio pyysivät unionin yleisen tuomioistuimen kirjaamoon 15.6. ja 9.7.2018 toimittamillaan asiakirjoilla saada osallistua oikeudenkäyntiin väliintulijoina tukeakseen EKP:n vaatimuksia. Unionin yleisen tuomioistuimen toisen jaoston (vanha kokoonpano) puheenjohtaja hyväksyi 27.7. ja 17.8.2018 tekemillään päätöksillä neuvoston ja komission väliintulijoiksi tukemaan EKP:n vaatimuksia.

26 Unionin yleinen tuomioistuin pyysi esittelevän tuomarin ehdotuksesta työjärjestyksensä 89 artiklan mukaisina prosessinjohtotoimenpiteinä EKP:tä vastaamaan yhteen kysymykseen sekä asianosaisia ja muita osapuolia esittämään näkemyksensä. Tähän pyyntöön vastattiin asetetuissa määräajoissa.

27 Koska unionin yleisen tuomioistuimen jaostojen kokoonpanoa muutettiin, käsiteltävään asiaan määrättiin uusi esittelevä tuomari, joka osoitettiin toiseen jaostoon, jonka käsiteltäväksi esillä oleva asia tämän vuoksi siirrettiin.

28 Unionin yleinen tuomioistuin päätti toisen jaoston ehdotuksesta siirtää asian työjärjestyksensä 28 artiklan nojalla laajennetulle ratkaisukokoonpanolle.

29 Asianosaiset eivät esittäneet asetetussa määräajassa unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 106 artiklan nojalla istunnon pitämistä asianosaisten kuulemiseksi koskevaa pyyntöä.

30 Unionin yleinen tuomioistuin (laajennettu toinen jaosto) päätti ratkaista asian työjärjestyksensä 106 artiklan 3 kohdan nojalla ilman asian käsittelyn suullista vaihetta.

31 Kantaja vaatii, että unionin yleinen tuomioistuin

– kumoaa riidanalaisen päätöksen

– toteaa SEUT 277 artiklan nojalla, että asetuksen N:o 1024/2013 18 artiklan 6 kohta on lainvastainen, ja näin ollen kumoaa riidanalaisen päätöksen

– velvoittaa EKP:n korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

32 EKP ja komissio vaativat, että unionin yleinen tuomioistuin

– hylkää kanteen

– velvoittaa EKP:n korvaamaan oikeudenkäyntikulut.

33 Neuvosto vaatii lähinnä, että unionin yleinen tuomioistuin hylkää kantajan esittämän asetuksen N:o 1024/2013 18 artiklan 6 kohtaa koskevan lainvastaisuusväitteen ilmeisen perusteettomana.

Oikeudellinen arviointi

34 Aluksi on todettava, että kantaja vaatii toisessa vaatimuksessaan, että unionin yleinen tuomioistuin toteaa SEUT 277 artiklan nojalla asetuksen N:o 1024/2013 18 artiklan 6 kohdan lainvastaiseksi ja näin ollen kumoaa riidanalaisen päätöksen.

35 Tämä vaatimus on ymmärrettävä siten, että siinä pyydetään liitännäisesti toteamaan, että asetuksen N:o 1024/2013 18 artiklan 6 kohta on lainvastainen. Kantajan SEUT 277 artiklan nojalla esittämää lainvastaisuusväitettä on näin ollen tarkasteltava ainoastaan tutkittaessa riidanalaisen päätöksen kumoamista koskevia kantajan vaatimuksia.

36 Kanteensa tueksi kantaja esittää kolme kanneperustetta, joista ensimmäinen koskee asetuksen N:o 1024/2013 18 artiklan 1 kohdan ja Euroopan unionin perusoikeuskirjan (jäljempänä perusoikeuskirja) 49 artiklan 1 kohdan rikkomista sekä suhteellisuusperiaatteen loukkaamista, toinen YVM-kehysasetuksen 132 artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan b alakohdan rikkomista sekä kolmas lähinnä SEUT 263 artiklan kuudennen kohdan ja perusoikeuskirjan 47 artiklan rikkomista. Kolmannen kanneperusteen yhteydessä lähinnä riidanalaisen päätöksen oikeudellisen perustan puuttumista koskevassa väitteessään kantaja toteaa lisäksi, että asetuksen N:o 1024/2013 18 artiklan 6 kohta on lainvastainen.

Ensimmäinen kanneperuste, joka koskee asetuksen N:o 1024/2013 18 artiklan 1 kohdan ja perusoikeuskirjan 49 artiklan 1 kohdan rikkomista sekä suhteellisuusperiaatteen loukkaamista

37 Ensimmäisessä kanneperusteessaan kantaja esittää lähinnä kaksi väitettä, joista ensimmäinen koskee asetuksen N:o 1024/2013 18 artiklan 1 kohdan ja perusoikeuskirjan 49 artiklan 1 kohdan rikkomista ja toinen suhteellisuusperiaatteen loukkaamista

Ensimmäinen väite, joka koskee asetuksen N:o 1024/2013 18 artiklan 1 kohdan ja perusoikeuskirjan 49 artiklan 1 kohdan rikkomista

38 EKP totesi riidanalaisessa päätöksessä, että kantaja oli rikkonut asetuksen N:o 575/2013 77 artiklan a alakohtaa, koska se oli ostanut takaisin tiettyjä ydinpääoman (CET1) instrumentteja pyytämättä toimivaltaisen viranomaisen etukäteistä lupaa, mistä EKP määräsi hallinnollisen seuraamuksen asetuksen N:o 1024/2013 18 artiklan 1 kohdan nojalla.

39 Kantaja väittää lähinnä, ettei se ollut velvollinen noudattamaan asetuksen N:o 575/2013 77 artiklan a alakohtaa, koska mitään kyseisen asetuksen 78 artiklan 1 kohdassa säädettyä omia varoja koskevaa vaatimusta ei voitu soveltaa. Kantaja päättelee tästä, että koska direktiivissä 2013/36, johon asetuksen N:o 575/2013 78 artiklan 1 kohdassa viitataan, säädettyä yleisiä pääomapuskureita koskevaa vaatimusta on sovellettu Espanjassa vasta 1.1.2016 alkaen, se ei ole voinut rikkoa asetuksen N:o 575/2013 77 artiklan a alakohtaa ennen kyseistä päivää. Kantajan mukaan tästä seuraa lähinnä, että määrätessään sille hallinnollisen rahoituksellisen seuraamuksen tästä menettelytavasta EKP tukeutui direktiivin 2013/36 säännöksiin, joita ei voitu vielä soveltaa, rikkoi asetuksen N:o 1024/2013 18 artiklan 1 kohtaa sekä loukkasi perusoikeuskirjan 49 artiklan 1 kohdassa taattuja laillisuusperiaatetta ja rikoksista määrättävien rangaistusten oikeasuhteisuuden periaatetta.

40 EKP, jota komissio tukee, kiistää kantajan väitteet.

41 Asetuksen N:o 1024/2013 18 artiklan 1 kohdassa säädetään, että ”jos luottolaitokset, rahoitusalan holdingyhtiöt tai rahoitusalan sekaholdingyhtiöt tahallaan tai tuottamuksesta rikkovat unionin lainsäädännön suoraan sovellettavien säädösten mukaista vaatimusta, jonka osalta toimivaltaiset viranomaiset voivat määrätä unionin lainsäädännön nojalla hallinnollisia rahoituksellisia seuraamuksia, EKP voi tällä asetuksella sille annettujen tehtävien hoitamiseksi määrätä hallinnollisia rahoituksellisia seuraamuksia”.

42 Tästä seuraa, että jotta EKP voi määrätä hallinnollisen rahoituksellisen seuraamuksen, kahden kumulatiivisen edellytyksen on täytyttävä. Ensimmäinen edellytys koskee rikkomisen taustaa, sillä rikkomisen on liityttävä unionin lainsäädännön suoraan sovellettavaan asiaa koskevaan säädökseen. Toinen edellytys koskee sitä, että toimivaltaisten viranomaisten on oltava toimivaltaisia määräämään kyseisestä rikkomisesta hallinnollinen rahoituksellinen seuraamus asiaa koskevan unionin lainsäädännön nojalla.

43 Tämän kanneperusteen yhteydessä kantaja kiistää ainoastaan asetuksen N:o 1024/2013 18 artiklan 1 kohdassa säädetyn ensimmäisen edellytyksen täyttymisen edellä 39 kohdassa esitetyn argumentin perusteella.

44 Tällainen argumentti ei voi menestyä.

45 Asianosaiset ja muut osapuolet ovat yksimielisiä siitä, että kantaja osti 1.1.2014–7.11.2016 takaisin omia osakkeitaan, jotka luokitellaan ydinpääoman (CET1) instrumenteiksi, pyytämättä toimivaltaisen viranomaisen eli Espanjan pankin ja 4.11.2014 alkaen EKP:n etukäteistä lupaa.

46 Asetuksen N:o 575/2013 77 artiklassa, jonka otsikko on ”Omien varojen vähentämisen edellytykset”, säädetään seuraavaa:

”1. Laitoksen on pyydettävä toimivaltaiselta viranomaiselta etukäteistä lupaa [jompaankumpaan] tai molempiin seuraavista toimista:

a) laitoksen liikkeeseen laskemien ydinpääoman (CET1) instrumenttien vähentäminen, lunastaminen tai takaisinosto sovellettavassa kansallisessa lainsäädännössä sallitulla tavalla;

b) tapauksen mukaan ensisijaisen lisäpääoman (AT1) instrumenttien tai toissijaisten (T2) instrumenttien osto-option, lunastuksen, maksun tai takaisinoston toteuttaminen ennen sopimuksenmukaista maturiteettia.”

47 Asetuksen N:o 575/2013 77 artikla on näin ollen unionin lainsäädännön suoraan sovellettavan säädöksen säännös, jossa luottolaitokset velvoitetaan pyytämään toimivaltaiselta viranomaiselta etukäteinen lupa ennen muun muassa ydinpääoman (CET1) instrumenttien lunastamista tai takaisinostoa.

48 Lisäksi asetuksen N:o 575/2013 77 artiklan sanamuoto on yksiselitteinen, ja siinä velvoitetaan luottolaitokset pyytämään toimivaltaiselta viranomaiselta etukäteinen lupa, ja tämä velvoite edellyttää ainoastaan saman säännöksen a ja b alakohdassa tarkoitettujen tilanteiden toteutumista eikä muiden unionin oikeussääntöjen soveltamista.

49 Tätä päätelmää ei kumoa kantajan argumentointi, joka koskee sitä, ettei toimivaltainen viranomainen voi käyttää valvontavaltaansa asetuksen N:o 575/2013 78 artiklan nojalla.

50 Pitää paikkansa, että asetuksen N:o 575/2013 77 artiklan tarkoituksena on mahdollistaa se, että toimivaltainen viranomainen voi hoitaa sille saman asetuksen 78 artiklassa annettua tehtävää eli valvoa laitoksen suunnitteleman pääoman vähentämisen vaikutuksia sen omia varoja koskevien vähimmäisvaatimusten noudattamiseen. Toisin kuin kantaja väittää, toimivaltainen viranomainen pystyi kuitenkin toteuttamaan kantajan osalta tällaista valvontaa ennen pääomapuskureita koskevien direktiivin 2013/36 säännösten voimaantuloa.

51 Asetuksen N:o 575/2013 78 artiklan, jonka otsikko on ”Valvontaviranomaisen lupa omien varojen vähentämiseen”, 1 kohdan b alakohdassa säädetään seuraavaa:

”1. Toimivaltaisen viranomaisen on myönnettävä laitokselle lupa vähentää, ostaa takaisin tai lunastaa ydinpääoman (CET1), ensisijaisen lisäpääoman (AT1) tai toissijaisia (T2) instrumentteja, jos jokin seuraavista edellytyksistä täyttyy:

– –

b) laitos on osoittanut toimivaltaisen viranomaisen hyväksymällä tavalla, että laitoksen omat varat ylittäisivät kyseisen toimen jälkeen tämän asetuksen 92 artiklan 1 kohdan vaatimukset ja direktiivin 2013/36/EU 128 artiklan 6 kohdassa määritellyn yhteenlasketun puskurivaatimuksen marginaalilla, jota toimivaltainen viranomainen voi pitää tarpeellisena direktiivin 2013/36/EU 104 artiklan 3 kohdan perusteella.”

52 Laitoksen suunnitteleman omien varojen vähentämisen vaikutuksia arvioidaan näin ollen sekä direktiivissä 2013/36 että asetuksessa N:o 575/2013 edellytettävän luottolaitoksen pääoman vähimmäismäärän perusteella.

53 Koska asetuksen N:o 575/2013 92 artiklan 1 kohdassa säädetyt omia varoja koskevat vaatimukset olivat voimassa kyseisen asetuksen soveltamisesta alkaen, toimivaltainen viranomainen pystyi näin ollen todentamaan kantajan omien osakkeiden takaisinoston vaikutukset kyseisestä säännöksestä johtuvien omia varoja koskevien vähimmäisvaatimusten noudattamiseen.

54 Edellä esitetyn perusteella on todettava, ettei EKP ole rikkonut asetuksen N:o 1024/2013 18 artiklan 1 kohtaa eikä perusoikeuskirjan 49 artiklan 1 kohdassa taattuja laillisuusperiaatetta ja rikoksista määrättävien rangaistusten oikeasuhteisuuden periaatetta.

Suhteellisuusperiaatteen loukkaamista koskeva väite

– Väitteen tutkittavaksi ottaminen

55 EKP katsoo, että suhteellisuusperiaatteen loukkaamista koskeva väite on jätettävä tutkimatta, koska se esitettiin ensimmäisen kerran vastauksessa.

56 Tältä osin on muistutettava, että unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 84 artiklan 1 kohdan mukaan asian käsittelyn kuluessa ei saa vedota uuteen perusteeseen, ellei se perustu asian käsittelyn aikana esille tulleisiin tosiseikkoihin tai oikeudellisiin seikkoihin. Peruste, jolla laajennetaan

aikaisemmin – nimenomaisesti tai implisiittisesti – kannekirjelmässä esitettyä perustetta ja jolla on läheinen yhteys tähän perusteeseen, on kuitenkin otettava tutkittavaksi. Uuden argumentin pitäminen aikaisemmin esitetyn kanneperusteen tai väitteen laajentamisena edellyttää sitä, että tällainen argumentti on riittävän läheisessä yhteydessä kannekirjelmässä alun perin esitettyihin kanneperusteisiin tai väitteisiin siten, että sen voitaisiin katsoa seuranneen oikeudenkäyntimenettelyssä käydyn näkemystenvaihdon tavanomaisesta kehityksestä (ks. tuomio 20.11.2017, Petrov ym. v. parlamentti, T-452/15, EU:T:2017:822, 46 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

57 Kantaja väittää vastauksessaan, että EKP loukkasi suhteellisuusperiaatetta määrätessään sille hallinnollisen rahoituksellisen seuraamuksen, kun otetaan huomioon yhtäältä asetuksen N:o 575/2013 77 artiklan a alakohdan soveltamisalaa koskevat epäilyt, kantajan vilpitön mieli, toimien avoimuus, omia varoja koskevien vaatimusten noudattaminen ja Espanjassa toteuttamien omien osakkeiden takaisinoston rutiiniluonteisuus sekä toisaalta EKP:n käytettävissä olevien muiden vähemmän rajoittavien keinojen olemassaolo.

58 On todettava, että kantaja ensinnäkin korosti kannekirjelmän 48 kohdassa, että EKP:llä oli käytettävissään useita keinoja, toiseksi väitti erityisesti 49, 59 ja 60 kohdassa, että asetuksen N:o 575/2013 77 artiklan a alakohdan ja 78 artiklan tarkasta soveltamisalasta oli epäilyjä ja ettei ole annettu mitään selitystä siitä, miten kyseisiä säännöksiä olisi tulkittava, ja kolmanneksi väitti 64 kohdassa, ettei EKP voinut omaksua kantajalle epäedullista tulkintaa määrätessään hallinnollisen rahoituksellisen seuraamuksen.

59 Vaikka kantaja ei vastauksessaan nimenomaisesti vedonnut sille seuraamuksen määräämisestä johtuvaan suhteellisuusperiaatteen loukkaamiseen, tällainen kritiikki sisältyi jo sen perustelujen asiasisältöön. Näin ollen vastauksessa esitettyä suhteellisuusperiaatteen loukkaamista koskevaa väitettä on pidettävä edellä 56 kohdassa mainitussa oikeuskäytännössä tarkoitettuna kannekirjelmään sisältyvän väitteen laajentamisena.

60 Edellä esitetyn perusteella tämä väite täyttää siten tutkittavaksi ottamisen edellytykset.

– *Väitteen aineellinen sisältö*

61 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan unionin oikeuden yleisiin oikeusperiaatteisiin kuuluva suhteellisuusperiaate edellyttää, että kyseessä olevan säännöstön legitiimit tavoitteet ovat toteutettavissa unionin toimielinten toimilla ja että toimilla ei ylitetä niitä rajoja, jotka johtuvat siitä, mikä on tarpeellista kyseisten tavoitteiden toteuttamiseksi, eli silloin, kun on mahdollista valita usean tarkoituksenmukaisen toimenpiteen välillä, on valittava vähiten rajoittava, eivätkä toimenpiteistä aiheutuvat haitat saa olla liian suuria tavoiteltuihin päämääriin nähden (ks. tuomio 4.5.2016, Philip Morris Brands ym., C-547/14, EU:C:2016:325, 165 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

62 Tältä osin pitää paikkansa, että asetuksen N:o 1024/2013 18 artiklan 1 kohdan mukaan EKP ”voi” määrätä hallinnollisia rahoituksellisia seuraamuksia mutta ei siis ole velvollinen tekemään niin. EKP:n on siksi noudatettava suhteellisuusperiaatetta sekä seuraamuksen määrää määrittäessään noudattaakseen saman asetuksen 18 artiklan 3 kohtaa, jonka mukaan määrättyjen seuraamusten on oltava ”oikeasuhteisia”, että päättäessään, onko seuraamuksen määrääminen perusteltua tapahtuneen rikkomisen tapauksessa.

63 On kuitenkin todettava, ettei EKP:n päätös määrätä kantajalle hallinnollinen rahoituksellinen seuraamus ole kohtuuton, kuten kantaja väittää.

64 Ensinnäkin edellä 46–54 kohdassa esitetyistä syistä on katsottava, että kantajan velvoitteiden laajuus voitiin selvästi päätellä asetuksen N:o 575/2013 77 artiklan a alakohdan sanamuodosta. Lainsäädännön tulkinnasta ei siksi ollut perusteltua epäilystä, jonka vuoksi EKP:n määräämää hallinnollista rahoituksellista seuraamusta olisi voitu pitää kohtuuttomana kantajan rikkomiseen nähden.

65 Toiseksi tätä toteamusta tukee se, että kantaja jatkoi rikkomistaan sen jälkeen, kun yhteinen valvontaryhmä oli 23.3.2016 ilmoittanut sille sen asetuksen N:o 575/2013 77 artiklan a alakohdasta johtuvien velvoitteiden ulottuvuudesta, minkä vuoksi EKP päätteli, ettei rikkominen ollut kyseisestä päivästä alkaen enää tuottamuksellista vaan tahallista.

66 Lisäksi EKP huomauttaa perustellusti kirjelmissään, että kantajan esiin tuomat hallinnollisen rahoituksellisen seuraamuksen määräämisen vaihtoehdot, kuten sille asetuksen N:o 1024/2013 16 artiklan 2 kohdassa annettujen valtuuksien käyttö, ovat merkityksettömiä tämän väitteen kannalta, koska ne eivät voi olla edellä 61 kohdassa tarkoitettuja tarkoituksenmukaisia toimenpiteitä. EKP:lle nimittäin myönnettiin nämä valtuudet, jotta se voi varmistaa, että luottolaitokset noudattavat vakavaraisuusvaatimuksia, eikä rangaista niitä (ks. vastaavasti tuomio 13.12.2017, Crédit mutuel Arkéa v. EKP, T-712/15, EU:T:2017:900, 212 kohta).

67 EKP ei näin ollen rikkonut suhteellisuusperiaatetta päättäessään määrätä kantajalle käsiteltävässä asiassa hallinnollisen rahoituksellisen seuraamuksen.

68 Edellä esitetyn perusteella toinen väite ja siten myös ensimmäinen kanneperuste on hylättävä.

Toinen kanneperuste, joka koskee YVM-kehysasetuksen 132 artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan b alakohdan rikkomista

69 Riidanalaisessa päätöksessä EKP katsoi olevansa velvollinen julkaisemaan määräämänsä hallinnolliset seuraamukset nimien kanssa, jos YVM-kehysasetuksen 132 artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan a ja b alakohdassa säädetyt edellytykset eivät täyty. EKP:n mukaan kantaja ei ollut osoittanut, että sille nimen julkaisemisesta määrätyn seuraamuksen yhteydessä aiheutuva vahinko olisi suurempi kuin tämän tyyppiselle julkaisemiselle ominainen vahinko.

70 Kantaja väittää, että päättäessään julkaista määrätyn rahoituksellisen seuraamuksen kantajan nimen kanssa EKP rikkoi YVM-kehysasetuksen 132 artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan b alakohtaa, koska se päätteli virheellisesti, ettei tällainen julkaiseminen ollut omiaan aiheuttamaan sille kohtuutonta vahinkoa.

71 EKP, jota komissio tukee, kiistää kantajan väitteet.

72 Asetuksen N:o 1024/2013 18 artiklan 6 kohdan mukaan ”EKP julkaisee kaikki 1 kohdassa tarkoitetut seuraamukset, riippumatta siitä, onko niistä valitettu, asiaan kuuluvassa unionin lainsäädännössä vahvistetuissa tapauksissa ja sen mukaisin edellytyksin”.

73 YVM-kehysasetuksen 132 artiklan 1 kohdassa säädetään seuraavaa:

”1. EKP:n on julkaistava verkkosivuillaan ilman aiheetonta viivästystä ja sen jälkeen kun päätös on annettu tiedoksi asianomaiselle valvottavalle yhteisölle kaikki 120 artiklassa tarkoitettujen hallinnollisten seuraamusten määräämisestä tehdyt päätökset, jotka on osoitettu osallistuvaan jäsenvaltioon sijoittuneelle valvottavalle yhteisölle, mukaan lukien tiedot oikeussääntöjen rikkomisen tyypistä ja luonteesta sekä asianomaisen valvottavan yhteisön henkilöllisyydestä, ellei tällainen julkaiseminen

– –

b) aiheuttaisi, siltä osin kuin voidaan yksilöidä, kohtuutonta vahinkoa asianomaiselle valvottavalle yhteisölle.

Näissä olosuhteissa hallinnollisia seuraamuksia koskevat päätökset on julkaistava nimettömästi. Jos tällaiset olosuhteet todennäköisesti päättyvät kohtuullisen ajan sisällä, tämän kohdan mukaista julkaisemista voidaan vaihtoehtoisesti lykätä täksi ajaksi.”

74 Kyse on ensinnäkin siitä, mitä tarkoitetaan sillä, että YVM-kehysasetuksen 132 artiklan 1 kohdan mukainen nimettömästi julkaiseminen edellyttää, että yhteisön, jolle on määrätty seuraamus, henkilöllisyyden julkaiseminen aiheuttaa sille ”kohtuutonta vahinkoa”.

75 Kantajan mukaan tämän edellytyksen olisi katsottava tarkoittavan kyseessä olevan toiminnan vakavuuden ja julkaisemisen vaikutusten vertailua ottaen huomioon tällaisen julkaisemisen rangaistuksenluonteisuus ja jotta voidaan noudattaa kyseessä olevan yhteisön syyttömyyttä koskevaa olettamaa.

76 EKP, jota komissio tukee, väittää lähinnä, ettei rikkomisen vakavuus ole merkityksellinen seikka sovellettaessa YVM-kehysasetuksen 132 artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan b alakohtaa.

77 YVM-kehysasetuksen 132 artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan b alakohdan merkityksen määrittämisessä on otettava huomioon paitsi sen sanamuoto myös asiayhteys ja sillä lainsäädännöllä tavoitellut päämäärät, jonka osa säännös tai määräys on (ks. vastaavasti tuomio 7.6.2005, VEMW ym., C-17/03, EU:C:2005:362, 41 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

78 Vakiintuneesta oikeuskäytännöstä käy lisäksi ilmi, että täytäntöönpanoasetukselle on annettava perusasetuksen säännösten kanssa yhteensoveltuva tulkinta, jos se on mahdollista (tuomio 19.7.2012, Pie Optiek, C-376/11, EU:C:2012:502, 34 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen). Koska YVM-kehysasetus annettiin asetuksen N:o 1024/2013 33 artiklan 2 kohdan nojalla, sitä on siis tulkittava sen perusteella.

79 YVM-kehysasetuksen 132 artiklan 1 kohdan sanamuodon mukaisesta tulkinnasta on ensinnäkin todettava, että sen sanamuodon mukaan kaikki päätökset, joissa määrätään hallinnollinen rahoituksellinen seuraamus, lähtökohtaisesti julkaistaan – viittaamatta kyseessä olevan rikkomisen vakavuuteen – ja että asianomaisen valvottavan yhteisön henkilöllisyys kuuluu julkaistaviin tietoihin. Näin ollen hallinnollisia rahoituksellisia seuraamuksia koskevat päätökset julkaistaan nimettömästi tai niiden julkaisemista voidaan lykätä ainoastaan poikkeustapauksissa ja kahdessa tyhjentävästi luetellussa tilanteessa.

80 YVM-kehysasetuksen 132 artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan b alakohdassa ei myöskään mainita, että kyseessä olevan rikkomisen vakavuusaste voisi olla merkityksellinen seikka kyseisen poikkeuksen soveltamisedellytysten täyttymisen kannalta.

81 Näin ollen YVM-kehysasetuksen 132 artiklan 1 kohdan sanamuodon mukaisesta tulkinnasta seuraa, ettei luottolaitoksen rikkomisen vakavuus ole merkityksellinen seikka, kun EKP:n on päätettävä saman asetuksen 132 artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan b alakohdassa säädetyn poikkeuksen soveltamisesta.

82 Toiseksi on todettava, että tämän päätelmän vahvistaa asetuksen N:o 1024/2013 18 artiklan 6 kohdan sanamuoto, jonka mukaan ”EKP julkaisee kaikki 1 kohdassa tarkoitetut seuraamukset, riippumatta siitä, onko niistä valitettu”. Tästä seuraa väistämättä, että kaikki seuraamukset on lähtökohtaisesti julkaistava kyseessä olevan rikkomisen vakavuudesta riippumatta.

83 Kolmanneksi tätä päätelmää tukee myös direktiivin 2013/36 huomioon ottaminen.

84 Siltä osin kuin direktiivissä 2013/36 säädetään asetuksen N:o 575/2013 rikkomisiin sovellettavia seuraamuksia koskevista säännöistä, se on nimittäin osa sitä oikeudellista asiayhteyttä, johon asetuksen 1024/2013 18 artikla kuuluu, kuten kyseiseen artiklaan sisältyvät viittaukset ”asiaa koskevaan unionin lainsäädäntöön” osoittavat.

85 Direktiivin 2013/36 johdanto-osan 38 perustelukappaleen mukaan ”sen varmistamiseksi, että hallinnollisilla seuraamuksilla on varoittava vaikutus, ne olisi tavallisesti julkistettava, paitsi tietyissä tarkoin määritellyissä olosuhteissa”. Tästä seuraa, että lainsäätäjän tarkoituksena oli lähtökohtaisesti kaikkien seuraamusta julkaiseminen, jotta voidaan varmistaa, että kyseisillä seuraamuksilla on varoittava vaikutus.

86 Lisäksi on todettava, että direktiivin 2013/36 68 artiklassa, joka koskee toimivaltaisten viranomaisten toteuttamaan hallinnollisten seuraamusten julkistamiseen sovellettavia sääntöjä, noudatetaan tältä osin samanlaista lähestymistapaa kuin YVM-kehysasetuksen 132 artiklan 1 kohdassa, sillä yhtäältä kyseisessä säännöksessä otetaan käyttöön myös periaate, jonka mukaan kaikki määrätyt seuraamukset julkaistaan, viittaamatta kyseessä olevan rikkomisen vakavuusasteeseen, ja toisaalta tästä periaatteesta tehtäviin poikkeuksiin ei sisälly mitään mainintaa vakavuusasteesta.

87 Kaiken edellä esitetyn perusteella on todettava, että YVM-kehysasetuksen 132 artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan b alakohdassa säädettyä edellytystä, joka koskee hallinnollisen seuraamuksen julkaisemisesta kyseessä olevan yhteisön nimen kanssa aiheutuvan vahingon ”kohtuuttomuutta”, on arvioitava yksinomaan tällaisesta nimien kanssa julkaisemisesta kyseisen yhtiön tilanteeseen aiheutuvien vaikutusten arvioinnin perusteella ottamatta huomioon sen syyksi luetun rikkomisen vakavuusastetta.

88 Tätä päätelmää ei kumoa se, että kantaja korostaa, että kyseistä säännöstä on tulkittava syyttömyysolettaman periaatteen valossa.

89 Vakiintuneen oikeuskäytännön mukaan unionin oikeuden säännöksiä on tulkittava perusoikeuksien valossa, sillä nämä perusoikeudet ovat erottamaton osa yleisiä oikeusperiaatteita, joiden noudattamista unionin tuomioistuimet valvovat ja jotka sisältyvät nykyään perusoikeuskirjaan (ks. tuomio 25.5.2016, Meroni, C-559/14, EU:C:2016:349, 45 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

90 Kun otetaan huomioon sekä YVM-kehysasetuksen 132 artiklan 1 kohdan että asetuksen N:o 1024/2013 18 artiklan 6 kohdan erittäin selkeä merkitys, edellä 79–87 kohdasta johtuvasta tulkinnasta ei kuitenkaan voida poiketa. Jos näin tehtäisiin, periaate, jonka mukaan johdettua unionin oikeutta on tulkittava yhdenmukaisesti, johtaisi nimittäin contra legem -tulkintaan, jota ei voitaisi hyväksyä (ks. vastaavasti määräys 17.7.2015, EEB v. komissio, T-685/14, ei julkaistu, EU:T:2015:560, 31 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen). Jos säännöksestä, jonka merkitys on selvä ja yksiselitteinen, esitetään SEUT 277 artiklassa tarkoitettu lainvastaisuusväite, unionin yleisen tuomioistuimen on ainoastaan tutkittava, onko sen sisältö sopusoinnussa perussopimusten määräysten ja unionin oikeuden yleisten periaatteiden kanssa.

91 Vaikka kantaja on esittänyt asetuksen N:o 1024/2013 18 artiklan 6 kohtaa koskevan lainvastaisuusväitteen, se ei kuitenkaan perustu siihen, että kyseisessä säännöksessä säädetään lähtökohtaisesti hallinnollisten rahoituksellisten seuraamusten julkaisemisesta rikkomisen vakavuudesta riippumatta, vaan kantaja esittää sen yksinomaan kolmannen kanneperusteen yhteydessä siltä osin kuin kyseisessä säännöksessä säädetään kyseisten seuraamusten julkaisemisesta ennen kanteen nostamiselle Euroopan unionin tuomioistuimessa asetetun määräajan päättymistä.

92 Toiseksi on tutkittava, totesiko EKP riidanalaisessa päätöksessä perustellusti, ettei seuraamuksen julkaiseminen nimen kanssa aiheuta kantajalle YVM-kehysasetuksen 132 artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan b alakohdassa tarkoitettua ”kohtuutonta vahinkoa”.

93 Tässä yhteydessä on alustavasti hylättävä kantajan argumentti, jonka mukaan unionin yleisen tuomioistuimen olisi käytettävä täyttä harkintavaltaa sille määrätyn seuraamuksen julkaisemisen oikeasuhteisuuden osalta.

94 Vaikka nimittäin oletettaisiin, että unionin yleisellä tuomioistuimella on – kuten kantaja väittää – SEUT 261 artiklan nojalla täysi harkintavalta EKP:n asetuksen N:o 1024/2013 18 artiklan 1 kohdan nojalla määräämien seuraamusten osalta, SEUT 263 artiklassa määrätystä laillisuusvalvonnasta poiketen kyseisen täyden harkintavallan ulottuvuus on tiukasti rajattu seuraamuksen määrän määrittämiseen (ks. analogisesti tuomio 21.1.2016, Galp Energía España ym. v. komissio, C-603/13 P, EU:C:2016:38, 76 kohta oikeuskäytäntöviittauksineen).

95 Unionin yleinen tuomioistuin voi näin ollen harjoittaa laillisuusvalvontaa ainoastaan sen osalta, miten EKP soveltaa YVM-kehysasetuksen 132 artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan b alakohtaa.

96 Kantaja katsoo, että seuraamuksen julkaiseminen on kohtuutonta sen seurauksiin nähden, kun otetaan huomioon rikkomisen vähäisyys ja lyhyt kesto. Tältä osin kantaja ensinnäkin korostaa vilpitöntä mieltään, toimineensa markkinoilla avoimesti ja tehneensä yhteistyötä hallinnollisen menettelyn aikana. Toiseksi se katsoo, että hallinnollisen rahoituksellisen seuraamuksen määrä on itsessään riittävä, jotta voidaan varmistaa sen varoittava vaikutus. Kolmanneksi se korostaa julkaisemisen vakavia vaikutuksia, sillä se huonontaa kantajan mainetta, mikä alentaa sen osakkeiden markkina-arvoa. Kantaja viittaa Oxfordin yliopiston (Yhdistynyt kuningaskunta) tutkimukseen, joka koskee tutkimuksen kattamista lainsäädännön täytäntöönpanotoimista johtuvan maineen huonontumisen vaikutuksia, ja väittää, että maineeseen kohdistuvat kielteiset vaikutukset ovat huomattavasti seuraamuksen määrää suurempia eikä niillä ole välttämättä mitään yhteyttä siihen. Kantajan mielestä on siksi kohtuutonta julkaista seuraamus, jonka määrä on 0,03 prosenttia liikevaihdosta. Kantaja viittaa lisäksi siihen, miten EKP:n toiselle luottolaitokselle määräämän seuraamuksen julkaisemisen vaikuttaa sen osakkeiden arvoon.

97 Kantajan väitteistä, jotka koskevat sen rikkomisen väitettyä vähäisyyttä, on edellä 74–91 kohdassa esitetyistä syistä todettava, etteivät ne ole merkityksellisiä tutkittaessa sen EKP:n toteamuksen laillisuutta, jonka mukaan YVM-kehysasetuksen 132 artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan b alakohdassa säädetty edellytys ei täyty kantajan kohdalla.

98 Kantajan väitteistä, jotka koskevat sille määrätyn seuraamuksen julkaisemisen vaikutuksia, seuraa ainoastaan, että luottolaitoksille määrättävien hallinnollisten seuraamusten julkaiseminen voi vaikuttaa kielteisesti sen maineeseen. Edellä 85 kohdassa esitetyistä syistä on kuitenkin katsottava, että lainsäätäjä on ottanut tämä seikan huomioon ja että se oli jopa sen tarkoituksena, kun se päätti luottolaitoksille määrättyjen seuraamusten julkaisemista koskevasta periaatteesta varmistaakseen niiden varoittavan vaikutuksen.

99 Jotta EKP olisi velvollinen soveltamaan YVM-kehysasetuksen 132 artiklan 1 kohdan ensimmäisen alakohdan b alakohtaa, seuraamuksen nimien kanssa julkaisemisesta pitäisi siis voida aiheutua suurempia vaikutuksia kuin julkaisemiselle ominaisesta maineen huonontumisesta. On kuitenkin todettava, ettei kantaja esitä mitään näyttöä siitä, että käsiteltävässä asiassa olisi voinut olla tällainen tilanne.

100 Toinen kanneperuste on näin ollen hylättävä.

Kolmas kanneperuste, joka koskee lähinnä SEUT 263 artiklan kuudennen kohdan ja perusoikeuskirjan 47 artiklan rikkomista

101 Kantaja väittää lähinnä, että määrätessään riidanalaisen päätöksen julkaistavaksi ennen SEUT 63 artiklan kuudennessa kohdassa kanteen nostamiselle asetetun määräajan päättymistä EKP rikkoi sekä kyseistä määräystä että perusoikeuskirjan 47 artiklaa. Kantaja esittää tältä osin kaksi väitettä. Ensimmäisessä väitteessä se esittää asetuksen N:o 1024/2013 18 artiklan 6 kohtaa koskevan lainvastaisuusväitteen, koska kyseinen säännös on kantajan mukaan SEUT 263 artiklan kuudennen kohdan ja perusoikeuskirjan 47 artiklan vastainen. Toisessa väitteessä kantaja lähinnä toteaa, ettei EKP ole tulkinnut ja soveltanut YVM-kehysasetuksen 132 artiklan 1 kohtaan sisältyvää ilmaisua ”ilman aiheetonta viivästystä” siten, että kyseinen säännös on yhdenmukainen SEUT 263 artiklan kuudennen kohdan ja perusoikeuskirjan 47 artiklan kanssa.

Ensimmäinen väite, joka koskee asetuksen N:o 1024/2013 18 artiklan 6 kohdan lainvastaisuutta

102 Kantajan mukaan asetuksen N:o 1024/2013 18 artiklan 6 kohta, siltä osin kuin siinä säädetään velvoitteesta julkaista hallinnolliset rahoitukselliset seuraamukset siitä riippumatta, nostaako luottolaitos, jolle on määrätty seuraamus, kanteen, on SEUT 263 artiklan kuudennen kohdan ja perusoikeuskirjan 47 artiklassa taatun tehokkaita oikeussuojakeinoja koskevan oikeuden vastainen.

103 Kantaja väittää tässä yhteydessä, että EKP:n kieltäytyminen julkaisemasta seuraamusta nimettömästi on voitava saattaa tuomioistuimen käsiteltäväksi ja että tällainen kanne jää vaille kohdetta, jos rahoituksellinen seuraamus julkaistaan ennen kanteen nostamista. Kantaja päättelee tästä, ettei EKP voi julkaista rahoituksellista seuraamusta ennen SEUT 263 artiklan kuudennessa kohdassa kanteen nostamiselle asetetun määräajan päättymistä.

104 EKP, jota neuvosto ja komissio tukevat, kiistää kantajan väitteet.

105 Asetuksen N:o 1024/2013 18 artiklan 6 kohdan mukaan ”EKP julkaisee kaikki 1 kohdassa tarkoitetut seuraamukset, riippumatta siitä, onko niistä valitettu”.

106 On todettava, että koska asetuksen N:o 1024/2013 18 artiklan 6 kohdassa säädetään seuraamusta koskevan päätöksen julkaisemisesta, vaikka siitä olisi valitettu, siinä sovelletaan ainoastaan SEUT 278 artiklan ensimmäistä virkettä, jonka mukaan ”Euroopan unionin tuomioistuimen käsiteltävänä olevalla kanteella ei ole lykkäävää vaikutusta”.

107 Kantajan esittämä lainvastaisuusväite ei siis voi menestyä.

Toinen väite, joka koskee lähinnä asetuksen N:o 1024/2013 18 artiklan 6 kohdan ja YVM-kehysasetuksen 132 artiklan 1 kohdan, sellaisina kuin niitä tulkitaan SEUT 263 artiklan ja perusoikeuskirjan 47 artiklan mukaisesti, rikkomista

– Väitteen tutkittavaksi ottaminen

108 EKP ja komissio väittävät, että toinen väite on jätettävä tutkimatta unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 84 artiklan 1 kohdan nojalla, koska se esitettiin ensimmäisen kerran vastauksessa.

109 On todettava, että kannekirjelmän kolmanteen kanneperusteen liittyvissä huomautuksissa kantaja ei ainoastaan väitä, että asetuksen N:o 1024/2013 18 artiklan 6 kohta on SEUT 263 artiklan kuudennen kohdan ja perusoikeuskirjan 47 artiklan vastainen. Kannekirjelmän 117–122 kohdassa se arvostelee myös sitä, miten EKP on tulkinnut ja soveltanut YVM-kehysasetuksen 132 artiklan 1 kohtaan sisältyvää ilmaisua ”ilman aiheetonta viivästystä”.

110 Näin ollen vastaukseen sisältyviä huomautuksia, joissa kantaja väittää, että EKP on rikkonut asetuksen N:o 1024/2013 18 artiklan 6 kohtaa ja YVM-kehysasetuksen 132 artiklan 1 kohtaa, sellaisina kuin niitä tulkitaan SEUT 263 artiklan ja perusoikeuskirjan 47 artiklan mukaisesti, on edellä 56 kohdassa mainitun oikeuskäytännön mukaisesti pidettävä kannekirjelmään sisältyvän väitteen laajentamisena.

111 Tämä väite täyttää siten tutkittavaksi ottamisen edellytykset.

– *Väitteen aineellinen sisältö*

112 Kantaja väittää, että asetuksen N:o 1024/2013 18 artiklan 6 kohtaa ja YVM-kehysasetuksen 132 artiklan 1 kohtaa on tulkittava SEUT 263 artiklan ja perusoikeuskirjan 47 artiklan mukaisesti. Kantajan mukaan tästä seuraa, että kun luottolaitos ilmoittaa EKP:lle aikovansa nostaa kumoamiskanteen EKP:n päätöksestä, EKP:n olisi annettava sen käyttää koko kumoamiskanteen nostamiselle asetettu määräaika, ennen kuin se julkaisee kyseisen päätöksen verkkosivuillaan.

113 Kantaja muistuttaa ilmoittaneensa EKP:lle 15.3.2018 eli riidanalaisen päätöksen antamista seuraavana päivänä aikovansa nostaa kanteen ja vaatia kyseisen päätöksen täytäntöönpanon lykkäämistä. Se moittii EKP:tä siitä, että tämä ilmoitti alun perin 20.3.2018, että päätös julkaistaan 21.3.2018 illan ja 22.3.2018 välisenä aikana. Kantajan mukaan EKP päätti vasta myöhemmin, että päätös julkaistaan vasta 26.3.2018, ellei unionin yleisessä tuomioistuimessa nosteta kannetta ennen 23.3.2018. Kantaja väittää lähinnä, että rajoittaessaan määräaikaa, jonka kuluessa kantaja voi nostaa kumoamiskanteensa, ja antaessaan sille ristiriitaisia ohjeita hallinnollisen rahoituksellisen seuraamuksen julkaisemisajankohdasta EKP loukkasi perusoikeuskirjan 47 artiklaan ja SEUT 263 artiklan kuudenteen kohtaan sisältyvää tehokasta oikeussuojaa koskevaa periaatetta.

114 Riidanalaisen päätöksen 5.10 kohdassa EKP päätti, että kantajalle määrätty seuraamus julkaistaan nimen kanssa sen verkkosivuilla, kuten YVM-kehysasetuksen 132 artiklan 1 kohdassa edellytetään.

115 Kuten edellä 73 kohdassa todettiin, YVM-kehysasetuksen 132 artiklan 1 kohdassa säädetään, että EKP:n on julkaistava verkkosivuillaan ”ilman aiheetonta viivästystä – – kaikki – – hallinnollisten seuraamusten määräämisestä tehdyt päätökset, jotka on osoitettu osallistuvaan jäsenvaltioon sijoittuneelle valvottavalle yhteisölle, mukaan lukien tiedot oikeussääntöjen rikkomisen tyypistä ja luonteesta sekä asianomaisen valvottavan yhteisön henkilöllisyydestä”.

116 Kuten edellä 72 kohdassa jo mainittiin, asetuksen N:o 1024/2013 18 artiklan 6 kohdassa säädetään lisäksi, että ”EKP julkaisee kaikki 1 kohdassa tarkoitetut seuraamukset, riippumatta siitä, onko niistä valitettu, asiaan kuuluvassa unionin lainsäädännössä vahvistetuissa tapauksissa ja sen mukaisin edellytyksin”.

117 Kuten edellä 89 kohdassa muistutettiin, unionin oikeuden säännöksiä on tulkittava perusoikeuksien valossa, sillä nämä perusoikeudet ovat erottamaton osa yleisiä oikeusperiaatteita, joiden noudattamista unionin tuomioistuimet valvovat ja jotka sisältyvät nykyään perusoikeuskirjaan.

118 Käsiteltävässä asiassa kantaja väittää, että EKP:n olisi pitänyt soveltaa riidanalaisessa päätöksessä asetuksen N:o 1024/2013 18 artiklan 6 kohtaa ja YVM-kehysasetuksen 132 artiklan 1 kohtaa tulkitsemalla niitä perusoikeuskirjan 47 artiklaan sisältyvän tehokasta oikeussuojaa koskevan periaatteen mukaisesti siten, ettei kantajaa koskevaa seuraamuspäätöstä voida julkaista nimen kanssa EKP:n verkkosivuilla ennen kyseistä päätöstä koskevan kumoamiskanteen nostamiselle SEUT 263 artiklan kuudennessa kohdassa asetetun määräajan päättymistä.

119 Kun asetuksen N:o 1024/2013 18 artiklan 6 kohtaa luetaan yhdessä YVM-kehysasetuksen 132 artiklan 1 kohdan kanssa, käy ilmi, että EKP:n on niiden nojalla julkaistava seuraamuspäätökset lähtökohtaisesti nimien kanssa ”ilman aiheetonta viivästystä” ja ”riippumatta siitä, onko niistä valitettu”, toisin sanoen mahdollisesta kanteesta riippumatta.

120 Kuten edellä 106 kohdassa jo todettiin, EKP:lle täten asetetussa velvoitteessa sovelletaan ainoastaan laillisuusolettamaa, joka liittyy yleensä unionin toimielinten ja elinten toimiin sekä tällaisten toimien velvoittavuuteen.

121 Tässä yhteydessä on muistutettava, että SEUT 297 artiklan 2 kohdan viimeisen alakohdan mukaan ”sellaiset päätökset, joille on osoitettu vastaanottaja, annetaan tiedoksi niille, joille ne on osoitettu, ja ne tulevat voimaan, kun ne on annettu tiedoksi”. Lisäksi unionin toimielinten ja elinten toimia koskeva laillisuusolettama, jota SEUT 278 artiklan ensimmäisessä virkkeessä vahvistettu periaate, jonka mukaan kanteella ei ole lykkäävää vaikutusta, ilmentää, merkitsee sitä, että kyseisillä toimilla on oikeusvaikutuksia niin kauan kuin niitä ei ole peruutettu, kumottu kumoamiskanteen johdosta tai todettu pätemättömiksi ennakkoratkaisupyynnön tai lainvastaisuusväitteen vuoksi (tuomio 15.6.1994, komissio v. BASF ym., C-137/92 P, EU:C:1994:247, 48 kohta ja tuomio 21.12.2011, Ranska v. People’s Mojahedin Organization of Iran, C-27/09 P, EU:C:2011:853, 74 kohta).

122 EKP:lle asetettu velvoite julkaista seuraamuspäätökset lähtökohtaisesti nimien kanssa ilman aiheetonta viivästystä ja mahdollisesta kanteesta riippumatta johtuu riittävän selvästi ja täsmällisesti asetuksen N:o 1024/2013 18 artiklan 6 kohdan ja YVM-kehysasetuksen 132 artiklan 1 kohdan säännöksistä yhdessä luettuina sekä yleisemmin laillisuusolettamasta ja unionin toimielinten ja elinten toimien velvoittavuudesta, joten se ei voi olla kantajan vaatiman kaltaisen yhdenmukaisen tulkinnan kohteena johtamatta oikeuskäytännössä kiellettyyn contra legem -tulkintaan (ks. edellä 90 kohta).

123 Näissä olosuhteissa kantajan kannattamaa yhdenmukaista tulkintaa, jonka mukaan EKP oli velvollinen odottamaan kumoamiskanteen nostamiselle asetetun määräajan päättymistä ennen kantajalle määrättyä seuraamusta koskevan päätöksen julkaisemista nimen kanssa, ei voida noudattaa, koska se on riidanalaisen päätöksen oikeudellisen perustan muodostavien asetuksen N:o 1024/2013 18 artiklan 6 kohdan ja YVM-kehysasetuksen 132 artiklan 1 kohdan yhdessä luettujen säännösten selkeän ja täsmällisen sanamuodon vastainen.

124 Jos tällainen tulkinta hyväksyttäisiin, pelkkä uhkaus siitä, että EKP:n asetuksen N:o 1024/2013 18 artiklan 6 kohdan ja YVM-kehysasetuksen 132 artiklan 1 kohdan yhdessä luettujen säännösten perusteella antamista päätöksistä saatetaan nostaa kumoamiskanne SEUT 263 artiklan nojalla, tarkoittaisi, että EKP lykkää niiden täytäntöönpanoa, kunnes SEUT 263 artiklan kuudennessa kohdassa määrätty määräaika on päättynyt, ja loukkaa siten kyseisten päätösten laillisuutta koskevaa olettamaa ja velvoittavuutta. Oikeuskäytännöstä kuitenkin ilmenee, että oikeus nostaa kanne Euroopan unionin tuomioistuimissa ei lähtökohtaisesti vaikuta millään tavoin unionin toimielinten ja elinten toimien laillisuutta koskevaan olettamaan ja velvoittavuuteen (ks. vastaavasti tuomio 27.6.2000, komissio v. Portugali, C-404/97, EU:C:2000:345, 57 kohta; tuomio 22.3.2001, komissio v. Ranska, C-261/99, EU:C:2001:179, 26 kohta ja tuomio 13.12.2001, komissio v. Ranska, C-1/00, EU:C:2001:687, 84 kohta).

125 Edellä esitetyn perusteella toinen väite ja kolmas kanneperuste sekä siten myös kanne kokonaisuudessaan on hylättävä.

Oikeudenkäyntikulut

126 Unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 134 artiklan 1 kohdan mukaan asianosainen, joka häviää asian, velvoitetaan korvaamaan oikeudenkäyntikulut, jos vastapuoli on sitä vaatinut. Koska kantaja on hävinnyt asian, se on velvoitettava korvaamaan EKP:n oikeudenkäyntikulut tämän vaatimusten mukaisesti välitoimimenettelystä aiheutuneet oikeudenkäyntikulut mukaan luettuina.

127 Unionin yleisen tuomioistuimen työjärjestyksen 138 artiklan 1 kohdan mukaan jäsenvaltiot ja toimielimet, jotka ovat asiassa väliintulijoina, vastaavat omista oikeudenkäyntikuluistaan. Neuvosto ja komissio vastaavat siten omista oikeudenkäyntikuluistaan.

Näillä perusteilla

UNIONIN YLEINEN TUOMIOISTUIN (laajennettu toinen jaosto)

on ratkaissut asian seuraavasti:

1) Kanne hylätään.

2) VQ vastaa omista oikeudenkäyntikuluistaan, ja se velvoitetaan korvaamaan Euroopan keskuspankin (EKP) oikeudenkäyntikulut välitoimimenettelystä aiheutuneet kulut mukaan luettuina.

3) Euroopan unionin neuvosto ja Euroopan komissio vastaavat omista oikeudenkäyntikuluistaan.

Papasavvas Tomljenović Schalin

Škvařilová-Pelzl Nõmm

Julistettiin Luxemburgissa 8 päivänä heinäkuuta 2020.

Allekirjoitukset

Sisällys